

Міні-проект ” Якого кольору війна...”

у рамках загальношкільного проекту «Дитинство опалене війною»

Паспорт проекту

Команда: “Дослідники” (учні 1 і 4 класів)

Керівник: Старшова С.К.

Наш девіз: «Тільки той, хто пам’ятає минуле, вартий майбутнього».

Мета: зібрати та обробити інформацію про мешканців села, що мають статус «діти війни»; поглибити знання учнів про героїчне минуле нашого народу, виховувати в учнів шану і повагу до тих, хто ціною свого життя здобув перемогу і пережив часи війни, а саме на прикладі дітей війни.

Актуальність:

У багатьох дітей виникає питання. Що таке війна? Чому вона так впливає на людину? Який вона має колір... Над цим питаннями замислились і ми. Яким буде наступний день теплим і лагідним, чи жорстоким та кривавим, це все залежить від нас. Ми не хочемо війни! Нехай панує мир! І ми про це подбаємо. «Тільки той, хто пам’ятає минуле, вартий майбутнього». Тож, якого кольору війна? Про це ми запитаємо у тих, хто пережив ці страшні роки, а саме у дітей війни.

Ключові слова: діти війни, дитинство опалене війною, Вітчизняна війні, Перемога, пам’ять, вічна слава.

Хід проекту

Пам’ять... Вона нетлінна і вічна. Вона дивиться на нас із старих фотографій, з тих речей, які зберігають колишні фронтовики та люди, які в ті важкі часи були просто дітьми. Память не дає померкнути жодній героїчній сторінці історії перемоги над фашизмом. А ми, молоде покоління, про їхні бойові подвиги, їхнє воєнне життя можемо сьогодні дізнатися тільки з

кінофільмів, творів художньої літератури та розповідей ветеранів та дітей війни.

13 березня наша команда «Дослідники» зустрілись з мешканками с.Шевченко, які у часи війни були ще дітьми.

Чудійович Марія Романівна

народилася 01.07.1928 року. Ось її розповідь: «Коли розпочалася війна мені вже виповнилось 17 років.

Було страшно, ховалися по кущах. Снаряди літали, стріляли гармати... Потім у наше село Рявчик, що на Львівщині заїхали німці. Далі життя тривало так: мирних мешканців німці не чіпали, боїв поблизу не було.

Жили важко. Мати померла, коли я народилася і батько виховував чотирьох дітей сам». Розповідь обірвалась...

Важкі спогади. «Якого ж кольору війна?», - запитали бабусю Марію діти. Бабуся довго мовчала. «Гіркого...», - відказала вона. Мабуть такий колір може побачити людина, що пережила важкі часи війни.

Мельник Соломія Михайлівна народилася 01.07.1922р.

Ця тендітна, маленька бабуся, якій зараз вже виповнилося 93 роки війну пам'ятає добре.

Та хіба таке можна забути? Свою розповідь вона розпочала такими словами: «Була війна. Була голодовка. Село захопили німці.

Багато було загиблих та поранених. Пам'ятаю жінку вбило, а в неї на руках маленька дитина. Вона ще довго повзала по матусі і кричала, не розуміючи, чому мама не встає...Пам'ятаю, як копали окопи. Проживала я у селі Кармалівка, що на західній Україні. А ще пам'ятаю голод, кропиву їли.» «Як кропиву? – дивуються діти. «Просто так рвали і їли. Не було ані хліба, ані картоплі і зерна не було.».

«Якого ж кольору війна?» - запитали ми. Та бабусі Соломії вже важко було щось сказати, бо її груди стискав біль, а на очах з'явилися сльози. «Сірий колір», - прошепотіла вона.

Ми обступили бабусю, пригостили її Великодніми подарунками, побажали здоров'я та попрощалися.

Нам важко усе це збагнути. Та пройшовши важкі випробування війною ці жінки не тримають зла, залишились добрими, світлими і цінують життя таким, яким воно є.

Минають роки, відлітають у вічність. Все далі відходять грізні і важкі роки Великої Вітчизняної війни, але не згасає пам'ять про тих, хто не шкодував своєї крові, свого життя задля миру на землі. Кожен із нас поділяє думку, втілену в словах: «Тільки той, хто пам'ятає минуле, вартий майбутнього», а колір у війни сірий та гіркий.